

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte - Toma Nadejda,

Judecători - Guzun Ion, Diaconu Iurie, Catan Liliana și Boico Victor

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2022, în cauza penală în privința lui

*Danu Vadim XXXXX, născut la
XXXX, originar și domiciliat în XXXXX*

Instanța de fond: 07.12.2017 - 28.05.2021;

Instanța de apel: 17.06.2021 - 17.05.2022;

Instanța de recurs: 29.07.2022 - 19.12.2022.

Asupra recursului ordinar în cauză, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 28 mai 2021, s-a încetat procesul penal de învinuire a lui *Danu Vadim XXXXX* în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, din motiv că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală.

S-a încetat procedura de căutare a lui Danu Vadim XXXXX.

1.1. De către organul de urmărire penală, Danu Vadim este învinuit de faptul că, în perioada 06.06.2017, în jurul orelor 16.00 până la 07.06.2017, aproximativ la ora 09.00, aflându-se în regiunea str. Miorița 6, mun. Chișinău, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin acces liber a pătruns în automobilul de model „Wolkswagen LT 35” cu n/î XXXXX, de unde în mod tainic a sustras 2 030 euro, care conform cursului ratelor medii de schimb valutar al Băncii Naționale în perioada de timp de la 06.06.2017 până la 07.06.2017 constituiau 41 777,4 lei astfel cauzând victimei prejudiciu material considerabil.

Acțiunile lui Danu Vadim au fost încadrate juridic în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), Cod penal, furtul, adică *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane prin pătrundere în încăpere sau alt loc pentru depozitare cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

2. Nefiind de acord cu sentința nominalizată împotriva acesteia a declarat apel

procurorul, care a solicitat casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care Danu Vadim să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, și în baza acestui articol să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu încasarea din contul inculpatului Danu Vadim în beneficiul părții vătămate prejudiciul cauzat prin infracțiune în mărime de 2 030 euro.

În susținerea apelului declarat, acuzatorul de stat a invocat că, în sentință, instanța de judecată a reținut faptul că, învinuirea înaintată inculpatului nu există victima, căreia prin infracțiune i-a fost cauzat un prejudiciu, iar la materialele cauzei nu se regăsește ordonanța de recunoaștere în calitate de parte vătămată în procesul penal, atât timp cât nu este clar cum s-a concluzionat că anume lui i s-a cauzat dauna materială prin fapta ilicită a inculpatului, atât timp cât din materialele cauzei, rezultă cert că banii care au fost luați de către inculpat aparțineau unor persoane terțe cărora le-au fost transmise din Italia și nu lui Marcu Mihail. Contrar celor stabilite de prima instanță, din declarațiile depuse de partea vătămată Marcu Mihail, acesta relatează că și-a asumat responsabilitatea și din propriile resurse a restituit mijloacele bănești persoanelor care urmau să le primească, astfel fiindu-i cauzat un prejudiciu material în sumă de 2 030 euro.

Astfel, concluzia primei instanței cu privire la încetarea procesului penal în privința lui Danu Vadim în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, din motiv că există circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, este una lipsită de temei.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2022 apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

3.1. Pentru a se pronunța în sensul dat, instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, pe baza probelor prezentate de către procuror și examinate de prima instanță, probelor cercetate suplimentar în instanța de apel, probelor scrise din dosar, a conchis că prima instanță a constatat în mod justificat faptul că procesul penal de învinuire a lui Danu Vadim în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, urmează a fi încetat, din motiv că există alte circumstanțe care exclud sau condiționează tragerea la răspundere penală.

În acest sens, instanța de apel a reținut că prin rechizitoriu a fost descrisă următoarea situație de fapt ce a fundamentat dispoziția de trimitere a cauzei în judecată: „Danu Vadim XXXXX, în perioada 06.06.2017, în jurul orelor 16.00 până la 07.06.2017, aproximativ la ora 09.00, aflându-se în regiunea str. Miorița 6, mun. Chișinău, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin acces liber a pătruns în automobilul de model „Wolksvagen LT 35” cu n/î XXXXX, de unde în mod tainic a sustras 2 030 euro, care conform cursului ratelor medii de schimb valutar al Băncii Naționale în perioada de timp de la 06.06.2017 până la 07.06.2017 constituiau 41777,4 lei astfel cauzând victimei prejudiciu material considerabil”.

Acțiunile lui Danu Vadim XXXXX au fost încadrate în prevederile art. 186 alin. (2) lit. c), d), Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane prin pătrundere în încăpere sau alt loc pentru depozitare cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța de apel a reiterat că instanța de fond în mod justificat a reținut că, fapta inculpatului Danu Vadim greșit a fost încadrată în prevederile art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Or, din conținutul probelor administrate în cauză, rezultă cu certitudine faptul că inculpatul a luat suma de bani incriminată acestuia, considerându-se îndreptățit să o primească de la reprezentanții companiei de transport unde activa neoficial, în contul unor datorii formate ca urmare a provocării de către el a unui accident rutier cu automobilul de serviciu, care nu avea perfectată în privința sa polița de asigurare, ceea ce a condus la consecința că acesta era ținută să achite prejudiciul material cauzat prin acel accident rutier.

Circumstanțele date sunt probate atât prin declarațiile inculpatului, care a declarat despre acest fapt, cât și prin **declarațiile părții vătămate**, potrivit cărora inculpatul a fost implicat într-un accident rutier și datora suma de 2 000 euro pentru reparația unui tractor pe care l-a tamponat, deoarece nu avea perfectată în privința sa polița de asigurare. La fel, aceste circumstanțe rezultă și din declarațiile martorului, potrivit cărora inculpatul a fost implicat într-un accident rutier cu automobilul de serviciu, fiind nevoit să achite prejudiciile cauzate celui alt vehicul prin accident, precum și circumstanțele date rezultă și din textul mesajului transmis lui Marcu Mihail de Danu Vadim, potrivit căruia acesta a luat suma de 2 000 euro pentru tractor.

Prin urmare, instanța de apel a reținut faptul că inculpatul, prin acțiunea sa, a exercitat un drept presupus (dreptul de a fi achitate prejudiciile cauzate de el prin accidentul rutier cu automobilul de serviciu, de către compania căreia aparținea acel vehicul, deoarece anume datorită inacțiunilor factorilor de decizie ai acestei companii, el nu a fost inclus în polița de asigurare a autovehiculului, în consecință urmând a achita prejudiciile cauzate prin accident celui alt vehicul personal), în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, având în vedere că nu a solicitat organelor competente constatarea angajării sale efective la compania unde activa, precum și nu a solicitat acestei companii restituirea prejudiciilor cauzate prin accidentul rutier, care au fost puse în seama lui din motiv că factorii de decizie ai acelei companii au omis să-l includă în polița de asigurare a automobilului de serviciu cu care activa.

În acest context, instanța de apel a statuat că aparent, **acțiunile inculpatului ar urma să fie încadrate în componenta de contravenție prevăzută la art. 335 Cod contravențional, samavolnicia**, adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, dacă fapta nu constituie infracțiune, având în vedere că urmările prejudiciabile cauzate prin fapta sa nu se încadrează în urmările

prejudiciabile prevăzute de fapta de samavolnicie de la art. 352 Cod penal, daune în proporții mari.

Totuși în contextul contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional, este necesară prezența obligatorie și a unei victime a contravenției, atât timp cât în situația exercitării unui drept presupus, situația-premisă constă în existența unui conflict (litigiu) între victimă și făptuitor.

În atare situație, instanța de apel a mai reținut și faptul că în învinuirea înaintată inculpatului lipsește indicarea persoanei (victimei) căreia prin infracțiune i-a fost cauzat un prejudiciu.

Raportând situația examinată la prevederile normelor de drept ce reglementează modalitatea de punere sub învinuire, precum și cu privire la conținutul documentelor procesuale de acuzare, precum și verificării legalității actelor procedurale adoptate în legătură cu această etapă de desfășurare a procesului penal, instanța a relevat următoarele.

Potrivit prevederilor alin. (2) art. 281 Cod de procedură penală, ordonanța de punere sub învinuire trebuie să cuprindă: data și locul întocmirii; de către cine a fost întocmită; numele, prenumele, ziua, luna, anul și locul nașterii persoanei puse sub învinuire, precum și alte date despre persoană care au importanță juridică în cauză; formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei, circumstanțelor în virtutea cărora infracțiunea nu a fost consumată în cazul pregătirii sau tentativei de infracțiune, mențiunea despre punerea persoanei respective sub învinuire în calitate de învinuit în această cauză conform articolului, alineatului și literei articolului din Codul penal care prevăd răspunderea pentru infracțiunea comisă.

Conform prevederilor alin. (2) art. 296 Cod de procedură penală dispozitivul rechizitoriului cuprinde date cu privire la persoana învinuitului și formularea învinuirii care i se incriminează cu încadrarea juridică a acțiunilor lui.

În conformitate cu alin. (1) art. 325 Cod de procedură penală judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Alin. (2) stipulând că modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare. Modificarea învinuirii în sensul agravării situației inculpatului se admite numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.

Raportând reglementările în cauză, la circumstanțele speței s-a conchis că prima instanță corect a stabilit că în învinuirea formulată inculpatului prin rechizitoriu, nu este descris modul de săvârșire a infracțiunii, sub aspectul faptului față de cine s-a săvârșit această infracțiune.

Astfel, caracterul defectuos al atribuirii cet. Marcu Mihail calității de parte vătămată

în procesul penal, atât timp cât nu este clar cum s-a concluzionat că anume lui i s-a cauzat dauna materială prin fapta ilicită a inculpatului, atât timp cât din materialele cauzei, rezultă cert că banii care au fost luați de către inculpat aparțineau unor persoane terțe cărora le-au fost transmise din Italia și nu lui Marcu Mihail.

În acest context, s-a atras atenția că rechizitoriul, în sensul art. 297 Cod de procedură penală, este actul de sesizare a instanței de judecată, care se întocmește după prezentarea materialelor de urmărire penală și care trebuie să cuprindă informații despre fapta incriminată persoanei în privința căreia s-a efectuat urmărirea penală, adică, formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinovăției, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei.

Prin urmare, rigurozitatea dispozițiilor legale privind sesizarea instanței impune ca învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă, deoarece instanța de judecată are obligația să se pronunțe asupra faptei reținute în sarcina inculpatului în limitele determinate prin rechizitoriu așa cum prescriu prevederile alin. (1) art. 325 Cod de procedură penală.

În contextul celor expuse, instanța de apel a respins ca fiind declarative argumentele acuzatorului de stat, precum că, în declarațiile sale partea vătămată Marcu Mihail, indică despre faptul că „și-a asumat responsabilitate și din propriile resurse a restituit mijloacele bănești persoanelor care urmau să le primească, astfel fiindu-i cauzat un prejudiciu material în sumă de 2030 euro”, or, la materialele cauzei nu se regăsește ordonanța de recunoaștere în calitate de parte vătămată în procesul penal, prin urmare, atât timp cât nu este clar cum s-a concluzionat că anume celui din urmă și anume lui Marcu Mihail i s-a cauzat dauna materială prin fapta ilicită a inculpatului, atât timp cât din materialele cauzei, rezultă cert că banii care au fost luați de către inculpat aparțineau unor persoane terțe cărora le-au fost transmise din Italia și nu lui Marcu Mihail.

Prin urmare, temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea soluției instanței de fond privind încetarea procesului penal de învinuire a lui Danu Vadim în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, din motiv că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală, instanța de apel nu a constatat, fiind solidară în acest sens cu concluzia instanței inferioare.

4. Legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către *procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu*, care invocând temeii pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, acuzatorul de stat menționează că instanța de apel nu a clarificat circumstanțele relevante pentru prezenta cauză penală, a adoptat o soluție neargumentată la modul convenit, în legătură cu ce o astfel de decizie nu poate fi menținută

și urmează a fi casată.

Astfel, consideră recurentul că instanța de apel a menținut soluția instanței de fond cu privire la încetarea procesului penal conform art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, printr-o motivare superficială, fără a clarifica aspectele esențiale descrise în apelul procurorului, prin ce a fost afectată soluția adoptată, or instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în apel, iar decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Mai mult, prin indicarea în mod generic că poziția instanței de fond este temeinică, fără referire la criticile apelanților privitoare la vinovăția inculpatului, echivalează cu nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în apel, temei de casare prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, or în lumina jurisprudenței CtEDO, deși instanțele nu sunt obligate să se expună asupra motivelor de respingere a fiecărui argument a unei părți (hotărârea Ruiz Torija versus Spania), acestea nu sunt scutite de obligația de a examina în modul corespunzător principalele motive invocate și de a le da un răspuns (hotărârea Moreira Perreira versus Portugalia).

Subsecvent, urmează a fi reținut că potrivit jurisprudenței constante a CtEDO expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (Suominen c. Finlandei (2003) §37. Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) §85).

De asemenea, se arată că potrivit jurisprudenței constante, Curtea a reținut că noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie că prin alt mod să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Din considerentele expuse, recurentul concluzionează că decizia instanței de apel în cauza dată este afectată de insuficiență și contradicții în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea hotărârii atacate și să dispună rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată, dacă constată că eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de către recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și-a găsit confirmarea în cauza dată, invocând în acest context următoarele.

Astfel, Colegiul penal lărgit analizând sentința primei instanțe ajunge la concluzia că instanța pronunțând o sentință de încetare în conformitate cu art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală nu a examinat cauza în fond.

Or, instanța pronunțând o decizie de încetare, urma să soluționeze chestiunile prevăzute de art. 385 Cod de procedură penală, însă prima instanță a încetat procesul penal în privința inculpatului din motiv că există alte circumstanțe care exclud sau condiționează tragerea la răspunderea penală, ceea ce echivalează cu nesoluționarea fondului cauzei.

Aferent celor consemnate, se impune a preciza că prin decizia Plenului Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 mai 2013 (*Dosarul nr. 4-1ril-1/2013*) a fost examinat recursul în interesul legii cu privire la cazurile de încetare a procesului penal în baza art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, unde din analiza complexă efectuată pe marginea acestei probleme de drept se indică cazurile care înglobează noțiunea generică de „*alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală*”.

Pornind de la unul dintre pilonii principiului de legalitate a procesului penal reflectat în dispoziția art. 7 alin. (9) Cod de procedură penală potrivit căreia *deciziile Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție pronunțate ca urmare a examinării recursului în interesul legii sînt obligatorii pentru instanțele de judecată în măsura în care situația de fapt și de drept pe cauză rămîne cea care a existat la soluționarea recursului* coroborat cu decizia din 07 mai 2013 reținută supra, Colegiul lărgit conchide că instanțele de fond, la soluționarea fondului cauzei penale nominalizate, au ignorat explicațiile reflectate în decizia dată, deși acestea au tangență directă cu soluția pronunțată la caz.

În acest sens, Colegiul penal concluzionează că instanțele de fond pripit au ajuns la concluzia de încetare a procesului penal în baza art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, pe motiv că în rechizitoriu nu este concretizată partea vătămată, or, din actele cauzei, dar și probele administrate de către organul de urmărire penală rezultă contrariu.

În continuare, instanța de recurs apreciază critic argumentele contradictorii ale instanței de apel asupra soluției de încetare a procesului penal, afirmând pe de o parte că prima instanță corect a dispus încetarea procesului penal din motiv că „...în învinuirea formulată inculpatului în rechizitoriu, nu este descris modul de săvârșire a infracțiunii, sub aspectul faptului față de cine s-a săvârșit această infracțiune.

Astfel, caracterul defectuos al atribuirii cet. Marcu Mihail calității de parte vătămată în procesul penal, atît timp cît nu este clar cum s-a concluzionat că anume lui i s-a cauzat dauna materială prin fapta ilicită a inculpatului, atît timp cît din materialele cauzei, rezultă cert că banii care au fost luați de către inculpat aparțineau unor persoane terțe cărora le-au fost transmise din

Italia și nu lui Marcu Mihail.” (f.d. 153-154, vol. II), iar pe de altă parte mai expune că „...aparent, acțiunile inculpatului ar urma să fie încadrate în componența de contravenție prevăzută de art. 335 Cod contravențional, samavolnicia, adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, dacă fapta nu constituie infracțiune, având în vedere că urmările prejudiciabile cauzate prin fapta sa nu se încadrează în urmările prejudiciabile prevăzute de fapta de samavolnicie de la art. 352 Cod penal, daune în proporții mari.” (f.d. 152, vol. II).

Considerațiile reținute supra, conturează concluzii divergente expuse în partea descriptivă a deciziei contestate asupra soluției pronunțate pe caz, iar o asemenea motivare nu poate fi menținută de către instanța de recurs ordinar.

Pe lângă cele punctate, Colegiul lărgit mai stabilește, din materialele cauzei, că potrivit fișei de repartizare a dosarului din 17 iunie 2021 cauza a fost repartizată judecătorului Cojocari Elena, care face parte din completul de judecători în următoarea componență: Iordan Iurie – președinte și Gafton Alexandru – judecător (f.d. 104, vol. II). În pofida acestui fapt, la ședința de judecată din 07 septembrie 2021, cauza a fost examinată de completul de judecată, având în componența sa următorii judecători: Iordan Iurie – președinte, Cojocari Elena și Iorgov Steliana – judecători (f.d. 110, vol. II), fără a fi anexată încheierea președintelui instanței de judecată de modificare a completelor de judecată pentru anul 2021.

În această rodine de idei, Colegiul penal lărgit reamintește că potrivit art. 31 Cod de procedură penală, completul de judecată format în condițiile art. 30 trebuie să rămână același în tot cursul judecării cauzei, cu excepția prevăzută în alin. (3). Dacă aceasta nu este posibil, completul poate fi schimbat până la începerea cercetării judecătorești. După începerea cercetării judecătorești, orice schimbare intervenită în completul de judecată impune reluarea de la început a cercetării judecătorești.

Aliniatul (3) al articolului sus menționat prevede excepția după cum urmează: „În cazul în care cauza se judecă în fond de un complet format din 3 judecători și unul din aceștia nu poate participa în continuare la judecarea cauzei din motiv de boală îndelungată, deces sau din motivul eliberării din funcție în condițiile legii, acest judecător este înlocuit de un alt judecător și cauza se judecă în continuare. Judecătorului care intervine în proces i se oferă timp pentru a lua cunoștință de materialele cauzei, inclusiv de cele cercetate în instanță, și pentru a se pregăti pentru participare”, însă din materialele cauzei nu s-a depistat prezența excepției respective.

Astfel, încălcarea prevederilor legale referitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată, la participarea părților în cazurile obligatorii, la prezența interpretului, traducătorului, dacă sunt obligatorii potrivit legii, atrage nulitatea actului procedural.

În atare circumstanțe, Colegiul penal conchide că instanța de apel a comis erori de drept, care nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, fiind incident cazul dat eroarea prescrisă la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală,

și din aceste considerente se impune soluția admiterii recursului declarat, cu casarea totală a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În cadrul rejudecării cauzei instanța de apel, urmează să țină cont de motivele indicate în prezenta decizie, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414, 419 Cod de procedură penală, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, să țină cont de cele expuse în prezenta decizie legate de justa apreciere, sub toate aspectele, complet și obiectiv a tuturor împrejurărilor cauzei, și în baza prevederilor art. 417 Cod de procedură penală să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată.

6. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2022, în cauza penală în privința lui *Danu Vadim XXXXX* și dispune rejudecarea cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Pronunțată integral la *09 februarie 2023*.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Guzun Ion

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Boico Victor